

VakıfBank Kùltür Yayınları: 0368
Çocuk Kitaplığı: 050

VOLEYBOL GÜNCEİ
VAZGEÇMEK YOK!

Yazan
Elif Engür

Resimleyen
Erdoğan Oğultekin

Yayın Danışmanı
Ekrem Demirli

Kitap Editörü
Hande Kayhan

Sayfa Tasarımı ve Uygulama
Hande Özgeldi

Psikolojik Danışman
Ayşenur Dinç

Katkıda Bulunanlar
Melis Gürkaynak
Salih Cesur
Nilay Bozdoğan
Burcu Agan
Ecem Özcinioğlu

VakıfBank Kùltür Yayınları

İnkılap Mahallesi
Dr. Adnan Büyükdeniz Caddesi

No: 7/A1 – Kat 13
Ümraniye 34768 İstanbul

Telefon: 0 216 285 9571

www.vbky.com.tr - info@vbky.com.tr

Sertifika No: 40141

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş., 2025

© Elif Engür, 2025

© Erdoğan Oğultekin, 2025

ISBN 978-625-6647-89-3

Kitabın tüm yayın hakları VakıfBank Kùltür Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı

İmak Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mh. 137. Sk. No:12

34522 Esenyurt / İstanbul / Türkiye

Tel: +90 444 62 18

Sertifika No: 71320

1. Baskı: Nisan 2025

VOLEYBOL GÜNCEİ

VAZGEÇMEK YOK!

Yazan
Elif Engür

Resimleyen
Erdoğan Oğultekin

AYLİN

Gözlerimi kapattım. Keşke hiç açmak zorunda olmasam...

Burası benim için böyle bir yer değil!

**Burası benim için heyecan demek, mücadele demek;
tezahüratlar, alkışlar, sevinç gözyaşları demek.**

Burası benim için hayatın anlamı demek...

Okul çıkışı bir omzumda okul çantam, diğer omzumda antrenman çantam, sağa sola yalpalayarak yürümeye çalışırken bir yandan da dengemi sağlamaya çalışıyorum. Bazen hayatımda hangisi daha ağır basıyor diye düşünüyorum. Bu sorunun cevabını çok iyi bilsem de şu anda okul çantam daha ağır basıyor. Omzum adeta uyuşmuş durumda. Hafta sonu o kadar çok ödevim var ki, hepsini eksiksiz yapabilmek için okul çıkışı tüm kitaplarımı çantama doldurdum.

***Yüküm ağır! Hayat zor!
Olsun!***

Annem her zaman:

Yeter ki hayallerimiz olsun der...

Peşinden koşmak isteyeceğimiz hayaller!

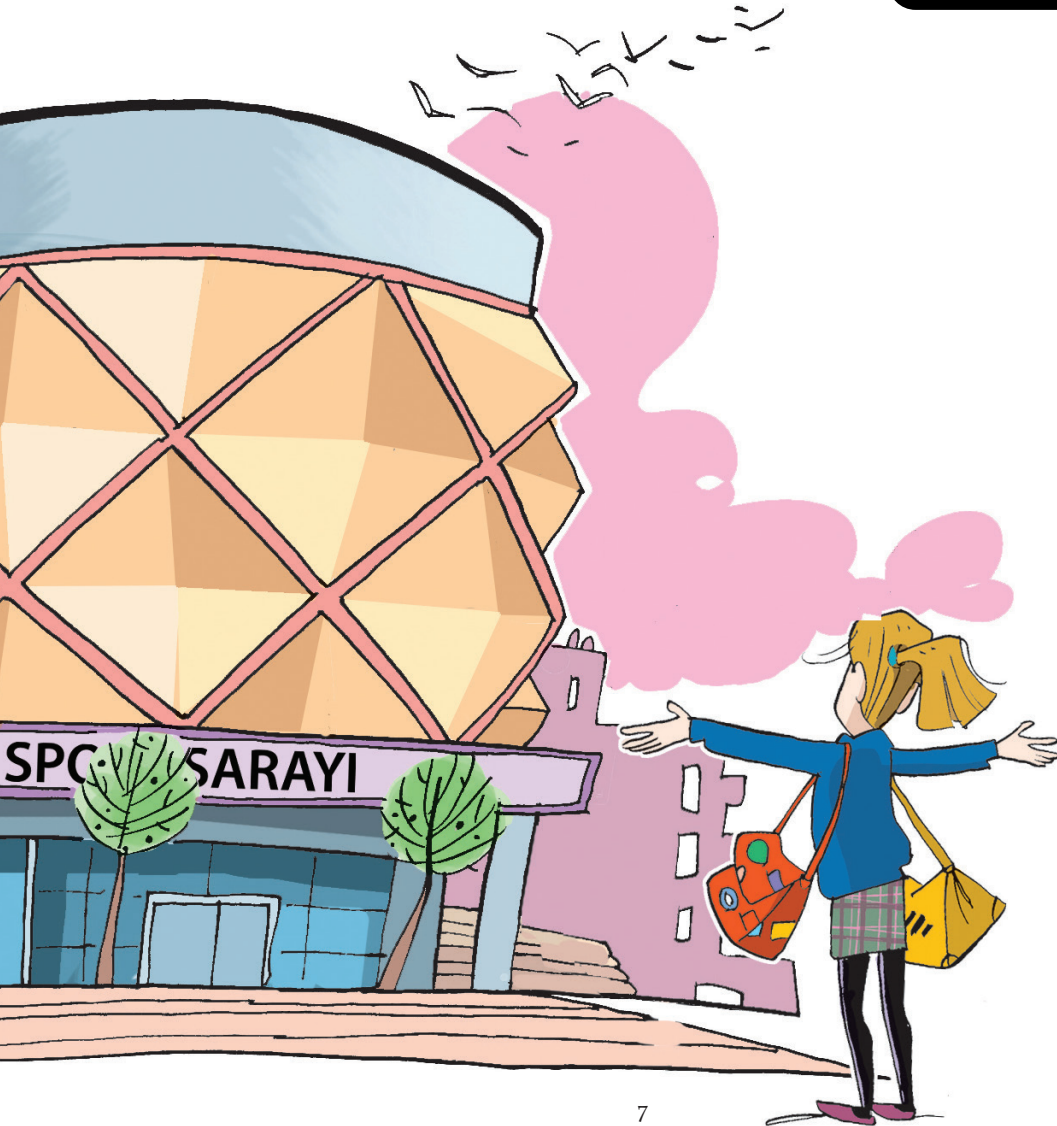
Hayallerimle ve omuzlarımdaki yüklerle kaldırımdan yürüyorum.

Yanımda uzayıp giden caddeden geçen arabaların gürültüsü, kaldırım boyunca uzanan çınar ve badem ağaçlarının dallarında uçuşan kuşların sesleri birbirine karışıyor.

“Haydi Aqlin biraz daha hızlan” dedim kendi kendime. On dakika kadar daha yürüyüp, farklı mimarisine ve görkemli yapısına hayran olduğum VakıfBank Spor Sarayı’nın önüne geldim. Başımı kaldırdım ve her seferinde okuduğum yazıyı bu sefer sesli okudum:

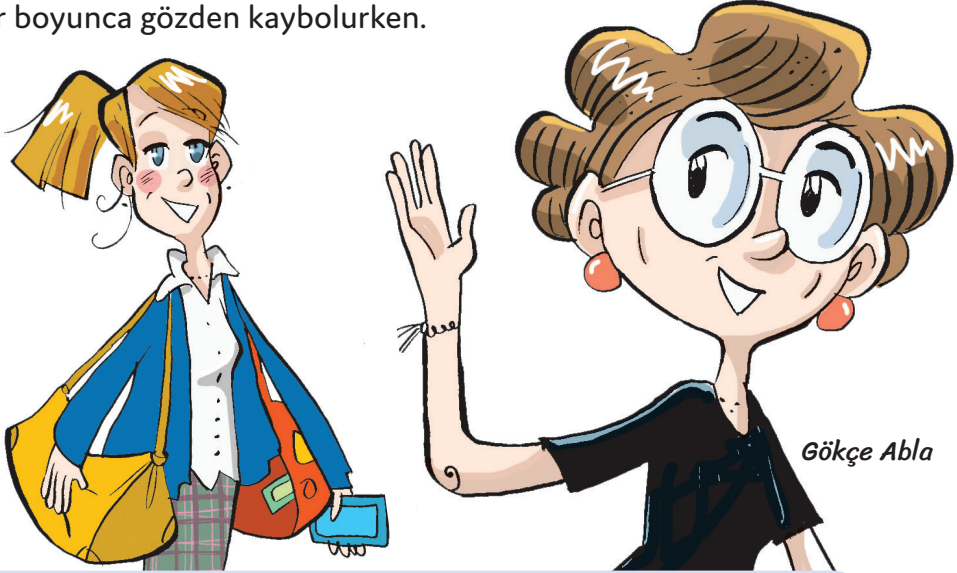
**VAKIFBANK
SPOR SARAYI**

Bu yazıyı her okuduğumda aklıma gelenler ve hissettiğim duygular aynı: Güven, sahiplenme, sağlık, emek, dostluk, azim, başarı, mutluluk, heyecan, empati... Burası üç yılda bana bu duyguları çokça yaşattı! Hevesle tesisten içeriye girdim. Üç yıldır buraya her geldiğimde yaptığım şeyi yaptım. Beni karşılayan kupalara hayranlıkla bakıp göz kırptım ve salona doğru yürümeye başladım.

Her zamanki gibi aceleyle koşturan Gökçe Abla beni görünce ***"Yine erken gelmişsin Aylin! Bayılıyorum senin bu antrenman aşkına."*** dedi gülümseyerek. ***"İstanbul finalleri başlıyor ya Gökçe Abla!"*** diye cevap verdim ben de ciddiyetle. Gökçe Abla gülerek ***"Biliyorum Aylin bilmez miyim, haydi gir bakalım salona."*** dedi koridor boyunca gözden kaybolurken.

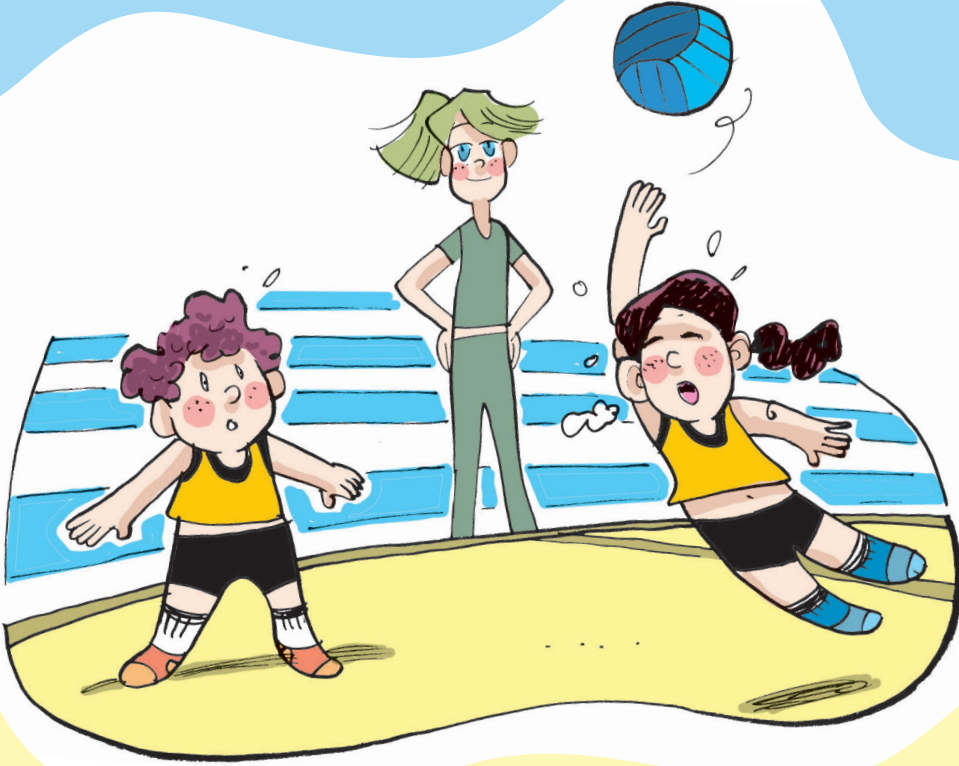
Gökçe Abla bu okulun her şeyi. Burada sabah erken saatlerde de Gökçe Abla'yı görürsünüz, akşam geç saatlerde de. Sanki başka hiçbir yere gitmiyor, burada yaşıyor...

Anne ve babamın elimi tutup beni buraya getirdikleri ilk gün, her şey bana çok büyük ve çok korkutucu gelmişti. Boğazım düğüm düğüm olmuştu, ağzımı açıp tek kelime söyleyememiştim. Tam anneme **“Eve gitmek istiyorum ben...”** diyecekken Gökçe Abla yanıma gelip bana öyle bir bakmıştı ki! Ellerimi sımsıkı tutup **“Burada çok güzel günlerin olacak ve ben hep senin yanında olacağım.”** dediği o an, kendimi çok güvende hissetmiştim.

Benim buradaki maceram böyle başladı işte. Anılarımı bir kenara bırakıp sağ taraftan alt kata inen merdivenleri ikişer üçer atlayarak giyinme odasına girdim. Okul çantamı dolabıma sokuşturup özenle formamı giydim, ayakkabılarımı değiştirdim. En önemlisi ise dizliklerim... İlk günkü dizliklerimi kullanma inadımdan vazgeçmediğim için bayağı eskiseler de yenisini almaya hiç niyetim yok!

Bir zaman tüneli gibi bazen uzayıp bazen kısalan koridoru aşarak sahanın kapısından içeriye girdim. Oldukça büyük, ferah, sahası ve tribünleri özenle yapılmış muhteşem bir salon burası. Pek çok saha gördüm ama zemini bu kadar iyi olan ve her şeyin bu kadar titizlikle düşünüldüğü başka bir salon görmedim.

Salonda iki ayrı minik takım maç yapıyordu.
O kadar güzel görünüyorlardı ki bir müddet onları
izlemeye koyuldum. Servis atışını kullanan kahverengi
saçlı kız kesin voleybolcu olur, ne kadar da istekli oynuyor!

Ya Őu siyah kısa saēlı orta oyuncusuna ne demeli, sesi ile salonu inletiyor âdeta. Arka ortada oynayan kıvrıcık saēlı kız ise biraz isteksiz gibi, “Antrenman bitse de eve gitsem” der gibi bir hâli var. Yine yıllar öncesi geliyor aklıma... Voleybola başladığım ilk hafta topa vuramadığımda nasıl ağladığımı hatırlıyorum.

Dünya başıma yıkılmış, bu konuda yeteneksiz olduğuma karar vermiştim. Bunun yetenekle deēil de istek ve çalışmakla ilgili olduğunu anlamam üç yılımı aldı.

DÜÜÜT!

Düşüncelerimden hocanın çaldığı düdükle sıyrıldım. “Aferin size kızlar, devamı yarına...”

Oyuncular gülüşüp eğlenerek sahadan çıkarken, siyah saçlı olan, somurtarak en arkadan yürüyordu. Kendime hâkim olamayıp birden **“Vazgeçme!”** diye bağırdım. Kız arkasını dönüp bana baktı ama hiç üzerine alınmayıp yürümeye devam etti.

Ben de oturduğum yerden kalkıp yavaşça koşmaya başladım ki bir gürültü koptu! Tabii ki takım arkadaşlarım sahaya giriş yapıyorlardı. Buradaki en gürültülü takım biziz buna eminim. **“Ödümü kopardınız.”** dedim yüksek sesle.

Ayda: **“VakıfBank Voleybol Okulları’nın en coşkulu takımı!”** diyelim dedi gülererek. **“Antrenman aşkımız sorgulanamaz!”** diye ekledi Aslıhan.

VakıfBank Voleybol Okulları’nın en eğlenceli takımı olduğumuz kesin. İyisi mi, ben size takım arkadaşlarımı tek tek tanıtayım. Çünkü her biri, anneannemin sıklıkla dediği gibi nevi şahsına münhasır, benzersiz kızlar.

**VakıfBank Voleybol Okulu
Midi Voleybol Takımı**

Midi Voleybol Takımı:
Erkeklerde 13 yaş, kızlarda 12 yaş ve altındaki voleybolculardan oluşan takımlardır.